

kvemt ligge de for hinanden med Hensyn til Bønegaaarde.

Jeg lagde ogsaa Mærke til — og jeg har senere set det i Fortrykket —, at der i de Udtalelser, som den ærede Ordfører fremsatte, ikke var noget som helst, der kan danne Underlaget for en saadan Opfattelse som den, det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 2den Valgkreds (Sandbæk) gjorde sig til Talsmand for for et Øjeblik siden. Den ærede Ordfører var meget forsigtig i sine Udtalelser om disse tre Stationer. Det kunde vel være, sagde han, at disse Forhold kunde ændres, men om man kunde komme bort fra tre og over til een, kunde maaske være Tvivl underkastet. Men der siger jeg med det Kendskab, jeg har til det, at jeg tror ikke, det er Tvivl underkastet, om end jeg erkender fuldt ud, at det kan være Tvivl underkastet, inden man faar gjort disse Undersøgelser om, som ere gjorte tidligere, og som ere gjorte paa en saadan Maade, at man har Grund til at tro, at et nyt Forsøg vil føre til det samme Resultat. Saa sagde han, at der kunde være Grund til at forhandle om Sagen, og dertil siger jeg, at det kan være, at den ærede Ordfører har Ret deri. Lad os forhandle til det yderst mulige, og lad os saa, naar det kommer dertil, bøje os for de saglige Oplysninger, som foreligge fra de virkelig sagkyndige Mænd, som have undersøgt Sagen, og som — derom tvivler ingen — ikke i nogen Maade ere personligt interesserede i enten det ene eller andet Sted.

Med disse Ord skulde jeg meget anbefale denne Sag til det ærede Udvalgs nærmere Overvejelse. Jeg er ogsaa bleven bestyrket i min Opfattelse derved, at jeg deler den med den højtærede Landbrugsminister. Han har stillet Forslag i denne Retning, og jeg maa derfor antage, at han har den samme Opfattelse som jeg, at man nu ikke bør skyde denne Sag ud paa Grund af disse Indvendinger — jeg vil ikke sige løse Indvendinger, om end de forekomme mig noget løse. Jeg haaber derfor, at man nu virkelig paa Grundlag af de saglige Oplysninger, som nu foreligge, vil lade denne Bevilling komme til Udførelse til 3die Behandling, saa at denne Sag kan sættes i Gang. Jeg tror, det vil være det første Skridt ogsaa til at naa en Løsning af de mulige andre Opgaver, som kunne ligge for i lignende Retning, og som maaske ogsaa en Gang kunne blive løste ved Hjælp af den fremtidige Udvikling af de ny Stationer og deres Virksomhed. Men jeg tror, det vilde være til stor Skade, om

vi nu lode denne Sag ligge hen og udsatte den i en uvis Fremtid, da den, som jeg gentagne Gange har sagt, sikkert er saa sagligt godt begrundet, som det overhovedet er muligt, den kan blive.

Da jeg har Ordet, vil jeg med det samme udtale med Hensyn til de 30,000 Kr., som ere foreslaaede til Opdyrkning af Hedejord, at den Tanke, som ligger i dette Forslag, billiger jeg. For saa vidt kunde jeg sige, at jeg var glad ved, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har stillet dette Forslag, skønt jeg maa erkende, at den højtærede Landbrugsminister i sin Kritik af Forslaget vistnok ikke var for haard i sin Betegnelse af Forslaget.

Han sagde, at skulde Forslaget føres ud i Livet, som det stod, vilde det være aldeles urimeligt og ubrugeligt. Men jeg er alligevel glad ved, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds har stillet dette Forslag, thi maaske kan netop det Ordskifte, som her finder Sted, danne en Begyndelse til en videre Udvikling af det alt bestaaende paa en saadan Maade, at det kan faa Betydning og gøre Nytte videre ud, end man er naaet før. Den højtærede Landbrugsministers Udtalelser bundede i, at han vilde søge at faa en Bevilling som den, vi have haft i en lang Række af Aar, og som i sin Tid kom ind paa Finansloven, særlig paa Foranledning af det daværende Medlem for Vejle, afdøde Thomas Nielsen, en Bevilling til Laan til Hedekommuner, som saa igen laante dem ud til Hedeopdyrkere. Der er det mærkelige ved den Bevilling, at medens Brugen af den de første Aar steg ret stærkt — jeg har ikke for nylig set Tallene, men i store Træk kan jeg nok skildre det —, sank den, da vi fik Husmandskreditforeningerne, hvor man kunde faa Laan, men senere er den gaaet til Vejrs igen. Det er denne Bevilling, den højtærede Minister tilbyder at forhøje og videre udvikle, og jeg er ganske enig med ham i, at der her er en Vej, som kan benyttes med Held. Jeg vil tillige henstille, om denne Bevilling ikke kunde føres ud i Livet paa den Maade, at den ogsaa kunde anvendes ligefrem som Gave eller delvis som Gave til Hedeopdyrkere. Jeg tror, man for saa vidt kunde blive i den gamle Skure, som netop Kommuneraadene ere de rette Mellemlid til at bedømme Sagerne. De kende paa nært Hold, baade hvorledes Opdyrkningsbetingelserne have været og vedkommende Mand, der har opdyrket, kort sagt, ethvert Forhold, der har Betydning ved Overvejel-